

J. Black River

La nit del vampir

Il·lustracions de
María Simavilla

laGalera

Primera edició: octubre del 2019

Disseny i maquetació: Endoradisseny

Edició: Núria Albesa i David Monserrat

Direcció editorial: Ester Pujol

© J. Black River, 2019, del text

© María Simavilla, 2019, de les il·lustracions

© la Galera, SAU Editorial, 2019, de l'edició en llengua catalana

Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona

www.lagalera.com / lagalera@editorialgalera.com

facebook.com/editoriallagalera / twitter.com/editorialgalera

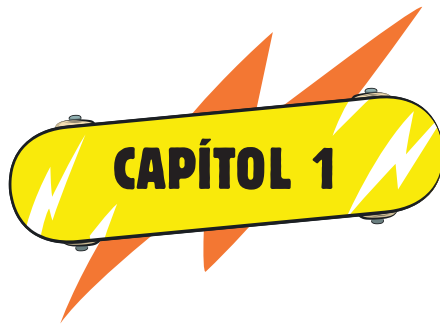
Imprès a Tallers Gràfics Soler

Dipòsit legal: B-16.397-2019

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-6562-3

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

CAPÍTOL 1

Era un matí de dissabte amb el cel net, i el dia s’anunciava assolellat. Però tot això no tenia gaire importància en aquell moment, perquè el Daniel King i els seus amics eren dins el taller. El «taller» era una sala contigua al garatge, plena d’eines velles, mobles antics i diverses andròmines d’aquelles que fan servir a les pel·lícules per fer veure que són en una altra època. Allà és on el Dani es reuneix amb el Miquel i l’Alexandra per gravar *Ràdio Pizza*: el seu programa de ràdio podcast.

El Dani té dotze anys, du els cabells llargs i l’apassiona l’skateboard. El seu cognom real és

Daniel King

López, però creu que és un cognom massa comú i avorrit i es fa dir King, que té més ganxo. Quan tenia quatre anys, el seu pare va morir en un accident mentre feia submarinisme. Almenys, això és el que li va explicar la seva mare. Quan en va complir deu, però, va tenir un somni que li va fer pensar que potser no havia sigut cap accident. En el somni era un monstre gegant qui atacava el pare sota el mar. A diferència de la majoria de somnis, que s'obliden aviat, aquest se li va quedar gravat, perquè mai n'havia tingut un de tan real. No ho va explicar a ningú i, en comptes de tenir por, a partir d'aquella nit va començar a interessar-se per les històries de monstres i éssers sobrenaturals.

I d'aquella passió per aquest tipus d'històries, juntament amb la complicitat del Miki i l'Alexandra, va néixer Ràdio Pizza. En realitat, el programa es deia «Històries sobrenaturals i altres coses per reflexionar, presentat per un grup d'amics bojos per la pizza», però com que era massa llarg, van

La nit del vampir

decidir anomenar-lo «Ràdio Pizza», que alhora té més ganxo.

El Dani parla en cada programa d'un ésser sobrenatural. El Miki, el seu amic de braços forçuts i amant dels còmics, hi participa amb una secció que ell anomena «d'actualitat» (encara que, a la pràctica, tracta de qualsevol cosa que li passa pel cap). L'Àlex, la noia de les trenes perfectes i la millor patinadora de tota la regió, és qui s'encarrega de la part tècnica perquè en sap un munt, d'electrònica i de cables i de botons i tot això.

Ja havien gravat dos programes, un dedicat a Frankenstein i l'altre als alienígenes.

I, com els anteriors, el programa d'aquell dissabte era d'allò més interessant:

—... i fins aquí la maledicció de la mòmia i les llegendes egípcies. Ara arriba el nostre col·laborador Miki amb la seva secció d'actualitat. De què ens parlaràs avui, Miki?

—Hola a tothom! Avui debatrem sobre quan-

Daniel King

tes bossetes de quètxup podem emportar-nos dels restaurants sense que els nostres pares ens facin passar vergonya.

Els es pensen que ningú escolta el programa, però tant els fa perquè s'ho passen molt bé i, durant aquella estona, se senten autèntics periodistes radiofònics. A més de patinar junts cada tarda, gravar aquell podcast és el seu hobby preferit.

I fins aquí tot seria normal si no fos perquè just aquell dia, per primera vegada, algú va trucar al xat del programa.

L'ordinador va emetre un so que imitava el del telèfon. A la pantalla va aparèixer l'opció de respondre.

Els tres amics es van mirar, bocabadats, però sense dir ni piu.

Llavors l'Alexandra va preguntar el que tots tenien al cap:

—Qui ens deu estar trucant? No ens truca mai ningú.

La nit del vampir

—Creieu que és un oient? —va preguntar el Dani.

—Potser. O també pot ser una trucada comercial.

—Un dissabte? No ho crec —va respondre el Miki—. A més, és molt d'hora, i el meu pare diu que sempre truquen a l'hora de la migdiada.

—Hauríem de respondre —va dir el Dani, mentre jugava nerviós amb el seu penjoll.

—Espera't —va saltar el Miki—. I si és el senyor Gil? Sempre es queixa que fem molt soroll quan passem patinant davant de casa seva. Potser truca per fer una reclamació per videoconferència.

—De debò creus que el senyor Gil escolta el nostre programa? —va preguntar l'Alexandra, amb sorna.

—La veritat és que no. —El telèfon seguia sonant a l'ordinador mentre tots tres rumiaven, sense atrevir-se a respondre, fins que el Miki va tornar a trencar el silenci—. Oh! Potser són els de la piz-

zeria, que ens volen regalar pizza per la publicitat gratis que els fem!

—D’acord, llavors respon tu —va dir l’Àlex.

—Sí home, i si és el senyor Gil?

—Però si acabes de dir que...

—Nois! Sempre esteu igual —va interrompre el Dani—. Mai ningú s’ha posat en contacte amb nosaltres, i només hi ha una manera de saber qui és. Àlex, servirà el micro per parlar?

La noia va fer que sí amb el cap i el Dani va clicar a «respondre». El so va cessar. Va acostar la boca al micròfon i va preguntar:

—Sí? Qui-qui és?

—*Hola, és Ràdio Pizza?* —Semblava la veu d’una noia jove. No era cap adult, això segur.

—Sss-sí —va respondre el Dani, nerviós.

—*Per què heu trigat a respondre? Bé, és igual. Necessito la vostra ajuda urgentment. Alguna cosa està atacant el meu poble i no puc aturar-la jo sola. Necessito un expert com el Daniel King.*

—Un expert? —va preguntar el Dani, sorprès—. Però si només tinc dotze anys. Com podria ajudar-te, jo?

—Espera't —va intervenir el Miki—. Com sabem que no ets de la pizzeria?

—*Tu deus ser el Miki, oi?* —va preguntar la noia.

El Miki va tapar el seu micròfon amb la mà perquè no l'escoltés i, tot excitat, va dir:

—És una oient!

—*Doncs esclar que soc una oient!* —va exclamar la veu a l'altra banda.

—Miki, el micro del Dani segueix obert... —va dir l'Àlex, girant els ulls en blanc.

—*Escolteu* —va continuar la noia—, *em dic Vera, tinc onze anys i visc a Vila Roca. Necessito ajuda, com més aviat millor. Tots els nens estan patint els atacs d'aquesta criatura. Heu de venir i ajudar-me a combatre-la.*

—Però no som experts, Vera, simplement ens agraden les històries de monstres: no ens hem en-

La nit del vampir

frontat mai a ningú. Això només passa a les pel·lícules i als llibres —va respondre el Dani.

—Espereu un moment, gamusins —va intervenir novament el Miki—. Suposem que et creiem, Vera. Si dius que és perillós, per què hauríem d'anar-hi i córrer aquest risc?

La noia va emmudir, però seguia a l'altra banda. Ho sabien per la seva respiració, profunda. El Dani es va adonar que aquella noia realment necessitava ajuda, fos perillós o no. Després d'uns segons rumiant, la Vera va contestar:

—*Perquè estic sola. Si us demano ajuda és perquè no tinc ningú més en qui confiar.*

Els tres amics es van mirar. Es coneixien perfectament, anaven junts a l'escola des de parvulari. Sabien el que pensava l'altre. A les mirades hi havia dubte, però també comprensió.

—Digues, Vera. Has dit que hi ha una criatura... De què creus que es tracta? —va preguntar el Dani.

—*Jo... estic gairebé segura que és un vampir.*

Daniel King

A tots tres se'ls va glaçar la sang. Ara els seus rostres reflectien una mica de por. D'acord, no era una mica. Tenien por. I molta. Què podien fer?

—*No us ho demanaria si pogués fer-ho jo sola*—va seguir—. *M'ajudareu? Sisplau.*

No podien negar-s'hi. Aquella noia era la seva única oient i tenia problemes. El Dani va mirar els seus amics, esperant saber-ne l'opinió. L'Àlex va fer que sí amb el cap, ella sempre s'apuntava a tot. Però el Miki semblava dubtar. El Dani va reflexionar: s'havia passat hores i hores llegint històries. Potser era el moment de viure'n una de debò.

—*A més*—va afegir ràpidament la noia—, *tinc pizza.*

El Miki va arquejar les celles, i els ulls se li van il·luminar. Va tancar els dos micròfons i, amb posat seriós, va dir als seus amics:

—Nois, hem d'ajudar la Vera.

CAPÍTOL 2

Mentre pujaven el programa a la xarxa perquè qualsevol se'l pogués descarregar, es van preparar per sortir cap a Vila Roca. L'Àlex va dir als seus pares que se n'anaven d'excursió, i el Dani i el Miki van trucar als seus per avisar que passarien el dia fora.

Van omplir les motxilles amb ampolles d'aigua, una poma per cap i uns jerseis, per si feia rasca. L'Àlex es va calçar els patins especials: uns botins amb rodes desmuntables per poder caminar o fins i tot córrer si feia falta.

També van revisar la cadira del Miki. A causa

Daniel King

d'una malaltia, el Miki havia d'anar en cadira de rodes, però això no li impedia sortir de casa. Al contrari, eren ben poques les tardes que no anava amb els amics a l'skatepark a baixar rampes i fer virolles.

Ara bé, tot era més fàcil gràcies a les modificacions que l'Àlex havia fet a la cadira: un petit però potent motor elèctric, amortidors, un focus per a quan es feia fosc i fins i tot un posavasos. I el millor és que funcionava amb plaques solars i amb la mateixa energia de les rodes. El Miki l'anomenava la Turbodira.

Com que l'Àlex era l'única que tenia telèfon mòbil, a més del kit d'eines que sempre duia al damunt, també va afegir walkie-talkies a la motxilla.

—Què és això? —va preguntar el Miki.

—Són com ràdios antigues —va respondre l'Àlex—, que permeten comunicar-te si no ets gaire lluny. Crec que ens seran útils. La mare els feia servir amb els seus amics quan tenia la nostra edat.

La nit del vampir

—Oh, sí, apareixen en alguna història que he llegit. Mola!

—Ja ho entenc, és com un telèfon *vintage* —va afegir el Miki.

—Què és *vintaish*? —va preguntar el Dani.

—És quan alguna cosa és vella i està passada de moda, però com que et fa vergonya dir que és vell, doncs dius que és *vintage* i avall. El pare ho diu molt.

Els tres amics es van quedar satisfets amb aquella explicació i es van preparar per marxar. El Dani va pujar a l'skate, l'Àlex va fixar els patins i el Miki va treure el fre a la Turbodira.

Era hora de patinar.

Vila Roca era tan sols a quinze minuts patinant des del Roure. Per anar d'un poble a l'altre rodaven pels carrers fins als afores, passant per davant de cases i botigues. Tot i que la majoria de persones els saludaven en passar, no hi havia dia que no es

Daniel King

trobessin el senyor Gil guaitant-los amb posat seriós des del porxo. Quan sortien del Roure, agafaven el camí asfaltat que travessa el prat d'herba alta i que separa els dos pobles. Al Dani li encantava aquell camí perquè els dies d'estiu, quan fa massa calor i el ciment de l'skatepark crema, patinaven fins allà, sovint cantant, i s'endinsaven entremig de l'herba fins a una clariana. Llavors s'estiraven i, mentre miraven el cel, s'explicaven anècdotes o jugaven a imaginar altres tipus de vida. Llavors ajudaven el Miki a pujar un altre cop a la cadira, i es petaven de riure cada vegada que queien tots a terra quan no ho aconseguien. Finalment, tornaven a l'hora de sopar, feliços i esgotats.

Aquesta vegada, de camí a Vila Roca, ningú cantava. Estaven concentrats a anar de pressa, pensant si tot allò del vampir era real, o si aquella Vera s'ho havia inventat. En el fons, esperaven que tot fos un malentès. El Dani va pensar que ningú hauria d'enfrontar-se a un vampir.

La nit del vampir

Van arribar al poble i es van dirigir cap a la plaça major, tot i que de fet no era gaire gran. Potser estaven acostumats al Roure, però els va semblar que aquell poble era més maco. A mesura que s'acostaven al centre, les cases eren més antigues, però també feien més goig, amb els balcons plens de testos i plantes que decoraven les façanes. En arribar a la plaça, van mirar al voltant. Era disabte i hi havia molta gent amunt i avall, tot cares desconegudes que entraven i sortien de botigues i cafeteries. Llavors la van veure, asseguda a prop de la font. Una noia de la seva edat, la gorra girada enrere, els cabells foscos i la cara plena de pigues. Anava sola, acompanyada només del seu *scooter*.

—Hola... —va dir el Dani, mort de vergonya. No estava acostumat a parlar amb desconeguts, encara que tinguessin la seva edat. I menys amb una noia que no fos l'Àlex. I encara menys amb una que ell trobava tan guapa—. Ets la Vera?

—Sí. Tu ets el Daniel King?

Daniel King

El Dani va dir que sí i es va enrojolar, perquè sentir el seu nom, com si King fos el veritable cognom, li va semblar fantàstic: durant un segon es va sentir personatge d'una de les seves històries.

Llavors va presentar l'Àlex i el Miki. La Vera els va tornar la salutació i no va poder evitar sorprendre's en veure la cadira de rodes. Però li va agradar molt l'estil que duien: les llargues trenes i les sabates de diferents colors de l'Àlex, els cabells llargs i el penjoll en forma d'atrapa-somnis del Dani, i la samarreta de les tortugues ninja del Miki, a més de la gorra enrere com la que ella portava. I tots sobre rodes. Era una colla curiosa, però això ja li agradava. I, en part, li feia il·lusió que fossin allà.

—Molt bé. Seguiu-me.

La Vera els va portar a un d'aquells cafès granja que venen pa, croissants, ensaïmades, suc i coses per l'estil, i on sempre trobes àvies encantadores que

Daniel King

prenen el te o batuts de xocolata. Es van situar en una de les taules del fons i la Clara, la dependenta, va saludar la Vera afectuosament.

—Vinc aquí cada tarda. Com que el meu pare els porta el pa als matins, sempre em conviden a berenar, i la Clara em tracta com una germana petita.

L'Àlex i el Dani van somriure i van comentar que això estava molt bé, perquè era com trobar-se a casa.

El Miki mirava al voltant, inspeccionant la sala i saludant les iaies.

—No sé si deuen vendre pizza, però el lloc està força bé —va concloure.

Quan els van servir els suc, la Vera va començar a explicar tot el que havia passat:

—Durant les últimes setmanes, cada dia algú ha caigut malalt. Al principi no semblava estrany, perquè hi ha èpoques en què molts enganxem la grip a la vegada. —Els tres amics van fer que sí amb

La nit del vampir

el cap—. Però cada cop són més els nens i nenes que s'han contagiats. De la classe, en quedem menys de la meitat. I el pitjor és que cap s'ha recuperat. Els que tornaven a classe, els enviaven una altra vegada cap a casa perquè estaven esgotats, pàl·lids i s'adormien al pupitre tota l'estona.

—Bé, això últim també li passa al Miki —va dir l'Àlex, fent broma. A la Vera se li va escapar el somriure uns segons, però va continuar parlant de la greu situació:

—Els pares no s'estranyen, estan massa ocupats amb les seves coses de pares. I diuen que deu ser una passa, un virus, i que és molt fàcil que ens contagiem a l'escola. Un dia, un nen de la meua classe que es diu Andreu va arribar molt espantat. Diu que va tenir un somni molt estrany.

Tothom es va acostar més al centre de la taula, per escoltar millor el que venia a continuació.

—Al somni, una ombra apareixia a la finestra i picava el vidre. L'Andreu s'hi apropava per

veure'l millor. Ja sabeu que als somnis tots som més valents. —Els tres amics van tornar a fer que sí perquè això ho sabien ells i el món mundial—. Llavors, en veure que era una ombra, es va fer enrere. L'ombra li deia que sisplau li obrís la finestra, que així podrien jugar. Però l'Andreu no volia perquè li feia por, i va dir que no. No només perquè no li veia la cara, sinó perquè l'habitació és en un tercer pis. Aquell ésser, o el que fos, flotava en l'aire.

Un calfred va recórrer l'esquena fins al clatell de tots ells.

—Llavors li vam preguntar què va fer l'ombra. L'Andreu diu que es va enfadar, i aleshores li va mostrar el rostre. Diu que tenia els ulls vermells, les dents grosses i esmolades, bigoti i arracades d'aquelles petites a cada orella.

—Arracades? Rotllo pirata o més aviat cuqui? —va preguntar el Miki—. Estem segurs que era un home? Potser és una vampiressa.